

**ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ
«ПРИЧОРНОМОРСЬКА ФУНДАЦІЯ ПРАВА»**

**МІЖНАРОДНА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА
КОНФЕРЕНЦІЯ**

**«СУЧАСНЕ ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ
ТА ПРАВОТВОРЕННЯ:
ПИТАННЯ ТЕОРІЇ ТА ПРАКТИКИ»**

12-13 грудня 2014 р.

Частина I

**Одеса
2014**

ББК 67.0я43
УДК 342(063)
С 91

С 91 **«Сучасне державотворення та правотворення: питання теорії та практики»:** Матеріали міжнародної науково-практичної конференції (м. Одеса, Україна, 12-13 грудня 2014 р.) – Одеса: ГО «Причорноморська фундація права», 2014. – Ч. I. – 132 с.

У збірнику містяться матеріали, подані на міжнародну науково-практичну конференцію «Сучасне державотворення та правотворення: питання теорії та практики». Для студентів, аспірантів, викладачів, науковців юридичних вищих навчальних закладів, представників судових та інших правозастосовчих органів держави, адвокатів, представників юридичних громадських організацій.

Усі матеріали подаються в авторській редакції.

Погляди авторів, викладені в цьому збірнику, необов'язково відображають позицію організаторів міжнародної науково-практичної конференції «Сучасне державотворення та правотворення: питання теорії та практики»

ББК 67.0я43
УДК 342(063)

ЗМІСТ

НАПРЯМ 1. ІСТОРІЯ ТА ТЕОРІЯ ДЕРЖАВИ ТА ПРАВА, ФІЛОСОФІЯ ПРАВА

Даниленко А. С. ШЛЯХИ ПОДОЛАННЯ ПРАВОВОГО НІГІЛІЗМУ В УКРАЇНІ	6
Макеєва О. М., Дузь М. В. ПРАВОВИЙ НІГІЛІЗМ В УМОВАХ СУЧАСНОГО ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ ТА ПРАВОТВОРЕННЯ	8
Мацелюх І. А. НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ОХОРОНИ НАВКОЛИШНЬОГО ПРИРОДНОГО СЕРЕДОВИЩА У РУСЬКІЙ ДЕРЖАВІ	11
Терещук М. М. ВИЗНАЧЕННЯ МЕТОДОЛОГІЇ ДОСЛІДЖЕННЯ ІНСТИТУТУ ЮРИДИЧНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ В ПУБЛІЧНОМУ ПРАВІ	13
Шевченко Н. Т. ОСОБЛИВОСТІ СТАНОВЛЕННЯ І РОЗВИТКУ ЄС ТА ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ІНТЕГРАЦІЇ	15

НАПРЯМ 2. КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО, МУНІЦИПАЛЬНЕ ПРАВО

Ковальова Р. Я. СТАТУС ЧЛЕНІВ КОНСТИТУЦІЙНОГО ТРИБУНАЛУ РЕСПУБЛІКИ ПОЛЬЩА: АНАЛІЗ ОСНОВНИХ ПРОБЛЕМ	18
Лис О. Ю. ЛОБІЗМ: УКРАЇНСЬКИЙ ТА ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД	21
Міщенко К. О. КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО НАЦІОНАЛЬНИХ МЕНШИН НА МОВУ	23
Татоян Д. Л. ЕКОЛОГІЧНЕ ЗАКОНОДАВСТВО УКРАЇНИ У ПЕРІОД ЗАГОСТРЕННЯ КРИЗИ РАДЯНСЬКОЇ СИСТЕМИ (СЕР. 1960-Х – ПОЧ. 1980-Х РР.)	27

НАПРЯМ 3. МІЖНАРОДНЕ ПУБЛІЧНЕ ТА ПРИВАТНЕ ПРАВО

Євстіфєєв М. І. ДЕКЛАРАЦІЯ ПРО НЕЗАЛЕЖНІСТЬ АВТОНОМНОЇ РЕСПУБЛІКИ КРИМ ТА МІСТА СЕВАСТОПОЛЯ В КОНТЕКСТІ ВИСНОВКУ МІЖНАРОДНОГО СУДУ ООН У СПРАВІ ЩОДО КОСОВО	31
Квартенко О. Р. ФЕНОМЕН LEX MERCATORIA	33
Колотуха І. О. ОКРЕМІ ПИТАННЯ ВИЗНАЧЕННЯ ПРАВОВОГО СТАТУСУ УЧАСНИКІВ ЗБРОЙНОГО КОНФЛІКТУ	35
Левченко В. В. ЗАХИСТ ЖЕРТВ ЗБРОЙНИХ КОНФЛІКТІВ У МІЖНАРОДНОМУ ПРАВІ	39
Мотильов І. Г. НЕОБХІДНІСТЬ РЕФОРМУВАННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ ЯК МЕТОД ПІДВИЩЕННЯ ГАРАНТОВАНOSTІ БЕЗПЕКИ В МІЖНАРОДНОМУ СПІВТОВАРИСТВІ	41
Ніконенко Д. О. ДИПЛОМАТИЧНИЙ ІМУНІТЕТ ЯК СКЛАДОВА МІЖНАРОДНИХ ЗНОСИН	43
Одінцова В. А. СПЕЦІАЛЬНІ МІСІЇ ЯК ФОРМА ДИПЛОМАТІЇ	46

Проаналізовані норми Руської Правди, як бачимо, захищали власницькі права на природні об'єкти (бобри, бджоли, бортні дерева) від посягання на них з боку інших осіб. Таким чином, природні об'єкти із їх флорою і фауною, що стали власністю феодала, потрапляли під правовий захист держави. В подальшому цей принцип не порушувався, а став поширюватися на інші верстви населення, продовжуючи регулювати ті ж самі сфери суспільних відносин – полювання, бортництво, рибальство, лісокористування тощо. Відтак, правове регулювання відносин у сфері охорони навколишнього природного середовища не було чужорідне для доби Руської держави. Князі через призму охорони приватновласницьких інтересів чи за для підтримки загальнодержавної безпеки та миру законодавчо закріплювали принципи охорони природної сфери.

ЛІТЕРАТУРА

1. Голиченков А. К. Очерки истории экологического права: развитие правовых идей охраны природы / А. К. Голиченков, Т. Е. Новицкая, С. В. Чиркин // Вестник Московского университета. – Серия 11. – Право. – 1991. – № 1. – С. 50-57.
2. Хрестоматия памятников феодального государства и права стран Европы / пер. Э. И. Лисохиной. – М. : Гос. издат. юр. лит., 1961. – 214 с.
3. Захарченко П. П. Історія українського права / П. П. Захарченко. – Київ: Атіка, 2005. – 367 с.
4. Історія українського права: посібник / І. А. Безклубий, І. С. Гриценко, О. О. Шевченко та ін.; – Київ: Грамота, 2010. – 336 с.

Терещук М. М.

здобувач кафедри теорії держави і права

*Національна академія внутрішніх справ
м. Київ, Україна*

ВИЗНАЧЕННЯ МЕТОДОЛОГІЇ ДОСЛІДЖЕННЯ ІНСТИТУТУ ЮРИДИЧНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ В ПУБЛІЧНОМУ ПРАВІ

Актуальність проблеми визначення інституту юридичної відповідальності в публічному праві зумовлюється необхідністю осмислення окремих методологічних аспектів її дослідження юридичною наукою.

Для дослідження інституту юридичної відповідальності в публічному праві, необхідно визначити систему методологічних знань, оскільки розв'язання зазначеної проблеми потребує відповідної методологічної бази, за допомогою якої визначається логічна побудова наукового дослідження.

Проблеми методології державно-правових досліджень вивчали ряд зарубіжних і вітчизняних вчених, зокрема Д. О. Керімов, М. В. Цвік, В. Д. Ткаченко, С. К. Бостан, П. М. Рабінович, С. Д. Гусарєв та інші.

Так, М. Н. Марченко вважає, що юридична наука, як одна із різновидів суспільних наук, має власну методологію дослідження – сукупність способів, прийомів, що вивчають державно-правову дійсність [1, с. 20].

З точки зору теорії держави і права, методологія – це система особливих методів – прийомів, способів вивчення загальних закономірностей виникнення, становлення і розвитку державно-правових явищ [2, с. 86].

Отже, як впливає з викладеного вище, методологія – це система світоглядних принципів, парадигм, методів та підходів, за допомогою котрих здійснюється пізнавально-теоретична діяльність та впроваджуються у практику отримані результати.

Діалектика як загальний метод сприяє формуванню системи знань про найбільш загальні закони розвитку природи, суспільства й мислення, дозволяє охопити світ у його цілісності, визначити місце досліджуваної проблеми серед інших, її зв'язок із ними тощо. Відповідно до вимог діалектики, усі державно-правові явища, у тому числі й інститут юридичної відповідальності, мають розглядатися у взаємному зв'язку між собою й громадським життям, у їх взаємодії та взаємовпливах. Вони вивчаються не у статиці, а в динаміці, на основі таких законів, як перехід від поступових кількісних змін до докорінних якісних перетворень; боротьба суперечностей між старим і новим, між тим, що відживає й тим, що народжується; заперечення в суспільному житті, з якими пов'язані виникнення, розвиток і функціонування державних та інших суспільних явищ.

Теорія держави та права розкриває різноманітні об'єктивні закономірності, які відображають розвиток держави як особливої форми суспільного життя. Здобуті знання фіксуються в загальних категоріях, пов'язані між собою в логічній субординації та продовжують одна одну в ланцюзі конкретизації. Ця конкретизація зазвичай відбувається за межами загальної теорії держави та права, а саме в рамках галузевих юридичних наук, які, окрім відповідних практичних пропозицій, виробляють спеціальні теоретичні знання, котрі, у свою чергу, служать засобом збагачення загальнотеоретичного знання.

Вагоме місце займає узагальнений образ інституту юридичної відповідальності. Створення цього узагальненого образу є можливим виключно через призму загальної теорії права, котра здійснює даний аналіз за допомогою філософських та загальнонаукових методів пізнання, переломлених через призму свого предмета. Стосовно сучасної держави, в яких інститут юридичної відповідальності в публічному праві абсолютної більшості країн закріплюються в нормах конституцій, загальнотеоретична наука не може обійтися без допомоги методів, що застосовуються конституційним правом [3, с. 116].

Юридична наука та практика давно й успішно використовують порівняльно-правовий метод для досягнення своїх цілей. За його допомогою вдається глибше осягати процеси та явища в державно-правовій сфері, краще зрозуміти обсяг та характер «зовнішнього» правового впливу, масштаби й форми використання зарубіжного державно-правового досвіду. Ігнорування та недооцінка багатого потенціалу порівняльно-правового методу в сучасних умовах розвитку неприпустимі.

З інших об'єктів порівняльно-правового методу наші зусилля були спрямовані на порівняння національного законодавства, передусім конституційного, у якому

закріплені інститути юридичної відповідальності в публічному праві відповідних держав. Це дозволяє виділити загальні риси й особливості моделей юридичної відповідальності в публічному праві, сформулювати їх сучасні поняття та розкрити ознаки, класифікувати їх види й різновиди.

Таким чином, при дослідженні інституту юридичної відповідальності в публічному праві, можна застосувати загальні методи, що складають філософський рівень методологічних знань, загальнонаукові методи, які використовуються всіма науками та складають середній рівень методологічних знань та приватно-наукові методи, які використовуються окремими науками і теорією держави і права, зокрема.

ЛІТЕРАТУРА

1. Загальна теорія держави і права: [Підручник для студентів юридичних спеціальностей вищих навчальних закладів] / М. В. Цвік, О. В. Петришин, Л. В. Авраменко та ін.; За ред. М. В. Цвіка. - Харків: Право, 2011. – 584 с.
2. Общая теория государства и права [Текст]: академический курс в 3-х томах. - 2-е изд., перераб. и доп. / отв. ред. проф. М. Н. Марченко. Том 1. – М.: ИКД «Зерцало – М», 2001. – 528 с.
3. Рабінович П. М. Основи загальної теорії права і держави: Навчальний посібник. – Вид. 10-е, доповн. – Львів: Край, 2008. – 224 с.

Шевченко Н. Т.

магістрант

*Дніпропетровський університет імені Альфреда Нобеля
м. Дніпропетровськ, Україна*

ОСОБЛИВОСТІ СТАНОВЛЕННЯ І РОЗВИТКУ ЄС ТА ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ІНТЕГРАЦІЇ

Протягом багатьох років у всьому світі виникає питання, «Яка правова природа такого об'єднання як Європейський Союз та чи є ефективною європейська інтеграція?». Метою цієї наукової роботи є вивчення становлення і розвитку ЄС та інтеграції для більш детального розуміння як відповісти на проблемні питання які викликають спори у багатьох вчених.

Ще 1849 року в Парижі на Євроконгресі пацифістів В. Гюго проголосив ідею створення Сполучених Штатів Європи, яку в 30-х роках висував італійський революціонер, засновник організації «Молода Європа» Д. Мадзіні. [1, с. 114]

На першому пан'європейському конгресі 1926 р. у Відні проголошується створення пан'європейського союзу, але світова економічна криза, а пізніше Друга світова війна відкладають реалізацію цього проекту [1, с. 115].

Новим явищем післявоєнного економічного та політичного життя стали інтеграційні процеси. Саме слово інтеграція означає зближення, зрощення, з'єднання. Тенденції до економічної інтеграції намітилися ще з початку ХІХ